

LIBRIS

We know
books

STRĂJERII COPILĂRIEI
NICOLAUS
MIAZĂNOAPTE
ȘI BĂTĂLIA CU
REGELE COȘMAR

de WILLIAM JOYCE și
LAURA GERINGER

cu ilustrații de WILLIAM JOYCE

Traducere din engleză
de IULIA ARSINTESCU

arthur

CAPITOLUL UNU

În care se reia
marele război

BĂTĂLIA CU Regele Coșmar a început acum multă vreme, într-o noapte cu lună. În liniștita localitate Tanglewood, un băiețel și surioara lui s-au trezit speriați. La fel ca majoritatea copiilor (și ca unii adulți, câteodată), se temeau de întuneric. S-au ridicat încet, strângând păturile în jurul lor ca pe un scut. Prea speriat ca să se dea jos și să aprindă o lumânare, băiatul a tras perdelele la o parte și s-a uitat pe geam, căutând singura lumină care se vedea în nopțile acelea de demult – lumina lunii. Iar Luna era acolo, plină și strălucitoare.

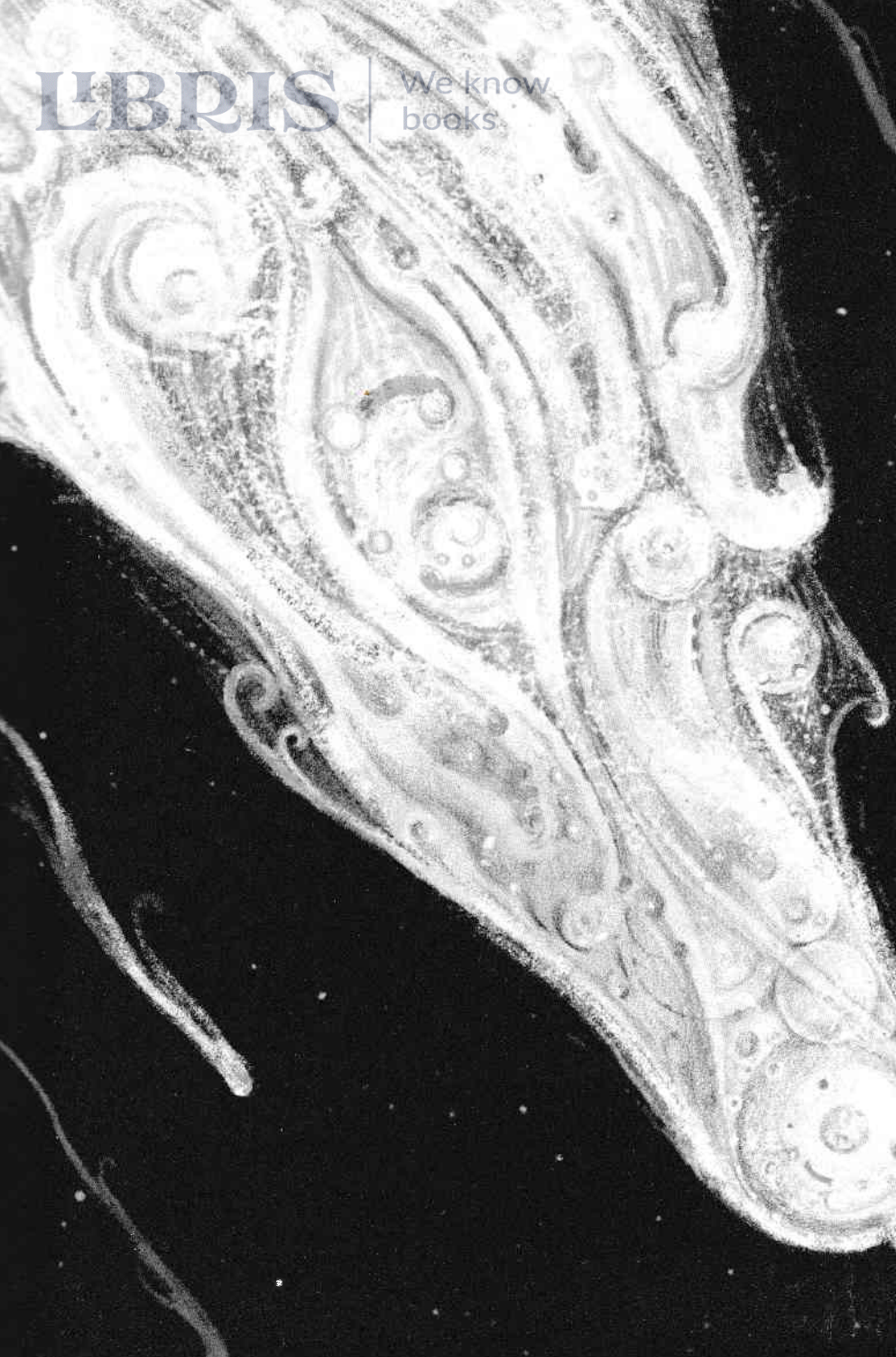
În clipa aceea, o rază tânără de lună a coborât din cer și a intrat pe fereastră. Ca toate razele, avea o misiune: „Apără-i pe copii.“

Raza de lună strălucea cât putea ea de tare, iar asta părea să-i liniștească pe cei doi micuți. Au căscat pe rând somnoros și s-au culcat la loc. Peste câteva clipe, adormiră din nou. Raza de lună a cercetat încăperea. Totul era sigur. Nu exista acolo decât întuneric. Dar raza a simțit ceva dincolo de cameră, dincolo de casuță. Ceva, undeva, nu era bine. Raza a ricoșat de oglinjoara de deasupra scri-nului copiilor și a ieșit pe geam.

A trecut strălucind prin sat, pe urmă prin pă-durea de pini și tise de lângă el, licărind din țur-țure în țurțure. Făcând să tresară liliiecii și luând prin surprindere bufnițele, a urmat o veche po-tecă indiană acoperită cu zăpadă până în locul cel mai întunecos din adâncul pădurii – un loc de care

LEBRIS

We know
books.

localnicii se temeau și unde se aventurau rareori. Raza a scormonit întunericul ca o lanternă până a găsit o peșteră.

Stânci strani, răsucite ca ceara topită, încadrau gura căscată a grotii. Peștera era doldora de umbre care păreau să respire airdoma unor făpturi vii. În toate călătoriile ei, raza nu mai văzuse niciodată ceva atât de amenințător.

Raza a pâlپâit și pe urmă – nu știu dacă din curaj sau din nesăbuiță – s-a lăsat să cadă în adânc, urmând umbrele în abisul de dedesubt.

Întunericul a părut să țină la nesfârșit. În cele din urmă, raza a ajuns la o baltă. Apa neagră îi reflecta strălucirea și lumina slab grotii. Iar acolo, în mijlocul bălții, stătea o siluetă uriașă. Era mai densă și chiar mai întunecată decât umbrele care o înconjurau. Nemișcată ca o statuie, silueta purta o mantie lungă, la fel de neagră ca o dâră de petrol. Raza de lună a cercetat-o încet, cu prudență.

Când a ajuns în dreptul ochilor, aceștia s-au deschis! Silueta era trează!

Umbrele au început să se încolăcească la picioarele ei, umplând aerul cu zumzăitul lor grav. Au crescut și s-au izbit de pereții grotei ca valurile de un dig stâncos. Dar nu erau câtuși de puțin umbre! Erau ființe – făpturi pe care niciun copil și niciun mesager al Lunii nu le văzuseră de vecuri. Iar raza de lună și-a dat seama imediat: era înconjurată de Neliniști și de Coșmaruri – sclavii Regelui Coșmar!

Raza de lună a pălit și a pâlpaît. Poate ar fi fost mai bine să se dea bătută și să zboare înapoi la Lună. Dacă ar fi făcut-o, povestea asta n-ar fi fost spusă niciodată. Dar raza de lună n-a zburat înapoi. S-a apropiat încet și și-a dat seama că silueta fantomatică îi aparținea exact aceluia pe care razele de lună fuseseră învățate să-l supravegheze cu ochii în patru: era Catran, Regele Coșmarurilor.

Fusese străpuns în inimă cu un pumnal de diamant, care îl țintuia de un bloc de marmură neagra abanosul. Cu mare grijă, raza de lună s-a dus încă și mai aproape, până a atins mânerul de cleștar al armei.

Însă lumina nu poate înconjura cristalul, ci trece prin el, iar raza s-a trezit dintr-odată sorbită de armă! Aruncată dintr-o margine în alta, raza a fost atrasă în zigzag spre vârful lamei. Era prinsă în capcană, suspendată în inima înghețată și sticloasă a lui Catran. Pieptul Regelui Coșmar a început să se lumineze dinăuntru, în timp ce raza ricoșa frenetic între fațetele cristalului, încercând cu disperare să scape. Era înspăimântător de frig acolo – mai frig chiar și decât în cele mai întunecoase locuri din spațiu. Dar raza de lună nu era singură. Chiar dincolo de marginea lamei, în cele mai îndepărtate cotloane ale inimii acelei siluete spectrale, se vedea forma fantomatică a unui

spiriduș-copil foarte mic și ghemuit strâns. Un băiat? Șovăind, raza a luminat capul copilului.

Doar de atât a fost nevoie; băiatul spectral a început să crească. A năvălit voios afară din pieptul lui Catran, liber în sfârșit! Raza de lună a fost aruncată dintr-o parte în alta, în timp ce băiatul, cu o smucitură rapidă, a smuls pumnalul radios din inima înghețată care îl întemnițase. Ținând arma deasupra capului, cu raza de lună înlănțuită înăuntrul ei luminând drumul, băiatul a țâșnit ca o rachetă și a ieșit din grota blestemată în noaptea înstelată. Când a atins cu picioarele pământul acoperit de zăpadă, arăta întru totul ca un băiat adevărat, dacă un băiat adevărat ar putea fi modelat din ceață și lumină și adus miraculos la viață.

Eliberat de pumnalul care îl țintuia, Catran a început și el să crească și s-a ridicat ca un turn de cărbune însuflețit. S-a umflat până a ajuns monstruos de mare și a urmat la rândul lui poteca spre suprafața luminată de băiat.

LIBRIS

We know
books

Uitându-se furios spre cer, Catran a adulmecat aerul plin de extaz. Și-a ridicat mantia noptatică și a învârtit-o o singură dată, întunecând Luna. S-a ghemuit și a înfipt degetele în pământ, lăsând miremele pădurii din jur să ajungă în creierul lui iscoditor. Era hămesit, copleșit de o foame aprigă care îl mistuia pe dinăuntru.

A respirat adânc și a pescuit din vântul iernii premiul la care râvnea, mâncarea fragedă pe care o dorise chiar mai mult decât libertatea în toți anii aceia de prizonierat subpământean: visele frumoase ale copiilor nevinovați. Intenționa să transforme aceste vise în coșmaruri – pe absolut toate –, până când toți copiii de pe Pământ aveau să trăiască înfricoșați. Așa plănuia Catran să se răzbune pe toți cei care îndrăzniseră să-l întemnițeze.

Gânduri mărețe de răzbunare au umplut mintea lui Catran, născând în jurul lui un nor de negreală